

Bobrujsk, m. powiatowe gub. mińskiej. Powiat bobrujski graniczy od północy z ihumeńskim, od wschodu z gub. mohylowską, od południa z pow. rzeczyckim i mozyrskim, od zachodu ze słuckim i ma 10,721,1 wiorst kw. obszaru. Powierzchnia gruntu, równa, błotnista i lesista. Berezyna dzieli powiat na dwie części nierówne. W części zachodniej płynie też rzeka Ptycz, a wszelkie wody bieżące w powiecie są dopływami, bądź Berezyny, bądź Ptycza. Jezior w powiecie około 30, a największe z nich jezioro Więczory. Część południowa nosi wszelkie cechy Polesia, ku północy trafiają się przestrzenie piasku; wogóle piaszczystymi są brzegi Berezyny. Ludność w r. 1907 wynosiła (oprócz Bobrujska) 280.141 osób.

Bobrujsk położony jest na prawym brzegu Berezyny, przy ujściu Bobrujki, przy kolei Libawa-Romny w odległości 139 w. od Mińska i 110 wiorst od Mohylowa. Początki Bobrujska sięgają zaledwie XVI wieku. W r. 1795 Bobrujsk zaliczony został do rzędu miast powiatowych gub. mińskiej. Twierdza, założona tu w r. 1810, ma podrzędne znaczenie strategiczne i obecnie stanowi skład materiałów artyleryjskich. Kościół parafjalny pod wezwaniem św. Piotra i Pawła, murowany, wzniesiony został w r. 1615, przez starostę Piotra Tryznę, obecnie został pięknie odnowiony. W r. 1907 miasto liczyło 3932 mieszkańców.

Jest tu gimnazjum męskie
rządowe i żeńskie oraz prywat-
ne gimnazjum męskie i prywat-

ne progimnazjum żeńskie. Skut-
kiem niezbyt dawnych jeszcze
przenosin samego miasta, z po-
wodu fortecy na nową siedzibę
(do nowego miasta) Bobrujsk z
powierzchności ma wygląd nie-
mal miasta amerykańskiego. Jest
nader rozległy, i ma ulice wy-
tknięte pod sznur i szerokie,
lecz jednocześnie jest pozbawio-
ny bruków. Dwa duże i malow-
nicze przedmieścia, Mińskie i
Słuckie, jeszcze się przyczyniają
do ogromu miasta.